په پنجابۍ ډمې مین!
Ketabton.com
ناول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پيژندنه

نوم .	په پنجابۍ ډمې مين
ليکوال .	سيدادريس سادات
ډيزاين ،	پخپله ليکوال
د ليکوال شماره .	۰۷۳۱۳٦۳۲۰۱
نشرونکی .	کيسه ويبپانه
ويبسايټ،	www.kesa.blog
بڼه .	پي ډي ايف

د ناول ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

S A

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا کتاب دې هغو کسانو ته ډالۍ وي.

چې د خپل کور نه په بدلو بدلو بهانو ووځي،

او د درې څلور دقيقو ژوند لپاره خپل ټول

ژوند په ځان ترخوي.

خپلې حورې ميرمنې پرېږدي او بيرون په

ډمو پسې ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

موبایل وشرنګېد، په شړۍ کې مې د پښو خواته لاس ورتېر کړ، له چارج نه مې وباسه.

په خوبلن انداز مې موبایل غوږ ته ونیو،

په زنګېدلي آواز مې داسې وویل:

بلې!

څوک؟

سلام ګرانه اوس لکه چې خپله رخسار هم نه پیژنې.

سترګې مې وغړولې، په یو ټوپ سره له کټه راپورته شوم.

څه څه ګرانې خنګه یې؟

ښه یې؟

مننه

سبیره ډېر مې یاد شوی یې

څه وخت پاکستان ته راځې،

ګرانې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو پردی مزدور يم، د تګ او راتګ وختونه مې معلوم نه وي.

خو خير انشالله سبا يا بل سبا ځان برابروم، درځم.

سمه ده، اوس زه هم دفتر ته ځم، نن ورځ په بانک کې ډيرې زياتې غونډې دي.

بايد چې ټولو ته ځان په وخت سره ورسوم، د خدای پامان

سبيره په ځان دې پام کوه..

ستا ځان له تاسره زما امانت دی، که څه پرې وشول.

وژنم دې.

هههها

سمه ده سمه ده، ښه ورځ ولرې.

غسل خانې ته ولاړم، حمام مې وکړ.

د سهار لمونځ مې هم اداء کړ، له دُکانه مې ځانته څو دانې انډې راوغوښتې.

په بلچيخانه کې مې ځانته پښې کړې، يو څه شوده مې هم برابر کړل.

چای ته ناست وم، چې د خالدې زنګ راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوف دا به بیا څه وایې،

پورته مې کړ، سلام گرانه!

سبیره څنگه یې ښه یې؟

ښه یم، وایه؟

سبیره مور مې وایې چې سبیر مې ډیر زیات یاد شوی دی.

نن ورته ووایه چې دلته راشي، یو څه ساعت به یې هم تېر شي.

او له دفتري کارونو به هم یو څه دمه وکړي.

گوره خالدې!

زه تاته اوس داسې اوزگار ښکارم، چې د خلکو په کورونو به گرځم ها؟

زما نن ډیر زیات کار دی، او ته به داسې وکړې.

چې ورور ته بدې ووایې هغه بدې راولي، ماته دفتر ته زنگ راونه وهې.

او ها غسل خانه کې مې خیرنې جامې دي، هغه درسره ومینځه.

سمه ده، مگر د شپې وختي راشه، چې زه بیا یواځې په کور کې ویریږم.

او یو ښه زیری هم درته لرم، موبایل مې پرې قطعه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل چای مې وڅښه، او د بانک پر لور روان شوم.

په بانک کې هلکانو دا څو ورځې ډېره لټې شروع کړې وه.

له ټولو وړاندې مې ټول راغونډ کړل، او د ټولو سر مې ورخلاص کړ.

ځکه که کار نه کيږي، نو پدې سره زموږ بانک ته هم ډېر خطر پيښيدای شي.

په هر حال ټول مې پوه کړل، تر دې وروسته د مديرانو غونډه وه.

زه هم ورغلم، د ټولو موضوع دا وه، چې په پاکستان کې د افغانستان قونسلگرۍ له بانک څخه دوه لکه ډالر په زورواکۍ نيولې دي.

زما دې موضوع کې داسې خاص دل چسپي نه وه، ځکه چې دا د نورو مربوط کار وو.

خو په اخر کې خبره دې ځای ته ورسېده، چې بايد له موږ څخه يو نفر پاکستان ته همدا نن ولاړ شي.

او د هغې ځای زورواکي ته دا اخطار ورکړي، که چيرې دوی زموږ پيسې موږ ته رانکړي.

نو موږ به پرې په محکمه کې عريضه وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د بیسکوټو په خوراک لګیا وم، چې ټولو زما خوا ته په زیر زیر راوکتل، وار خطا شوم، له لاسه مې بیسکیټ ولوېدل.

ټولو ته مې سر وخوراوه، مطلب چې څه کیسه ده.

راته کړه یې:

مشر فیصله وکړه، چې ته به پاکستان ته ځې.

ځکه چې په موږ ټولو کې له تا بغیر د هیچا سره هم پاسپورټ او ویزه نشته.

سوچ مې وواهه، ولا چې لاړ شم، دا خو به ډیر خوند وکړي.

له رخسار سره به همووینم او چکرې به هم ووهم، ومې ویل:

سمه ده، خو کله؟

وئ، همدا اوس کنه.

حیران شوم، بس ژر ژر مې ځان تیار کړ.

پاسپورټ او تذکره مې هم واخیستل، خپل بیګ مې شاته واچاوه.

له ادارې مې پیسې واخیستې، او د تورخم په لور رهي شوم، په ډیره خوشحالۍ کې رانه دا هم هېر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خالدې ته د تگ خبر ورکړم، په یو آسماني رنگه پلنکوچ کې کښېناستم، دې پلنکوچ تر تورخم پورې راورسولم.

په تورخم کې دروازې یا گېټ ته نږدې هرې خواته ماشومان لویان زنانه هر ډول خلک ولاړ وو.

اکثرو زنانه وو تورې او شنې برقې په سر کړې وې.

یو پنجابي پولیس په لاس کې غټ پیپ نیولی وو او بې وسه افغانان یې پرې ډبول، ما وکتل، چې مخکې ځای کې یې یو سپین ږیری هم دوه درې پیپه کش کړ.

هر کله چې یې زه ولیدم، چې یو افغان وم.

او شو شا مې جوړه وه، پتلون او ټایې مې کړې وه، تورې چشمې مې په سترگو وې.

زور یې ورکړ، دوی دا هم برداشت کولای نشول، چې څنگه یو افغان پښتون په دغه لار کې داسې په عزت سره تیریږي.

غوښتل یې ما هم په پیپ ووهي، مگر ما یې پیپ ونیوه، سترگې مې پرې رابرگې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې ورووره انسانان درته نه ښکارۀ، يا د عزت نه ډک ژوند مو راباندې پيرزو ندى؟

افغانانو چې زه وليدم، ټول ورته په لعنت شۀ.

سړى يې راونيوه، مگر هوښيار وو، ځان يې چاته په لاس ورنکړ او په لږ وخت کې يې ځان له رش څخه وباسه.

يو څه شيبه وروسته له تورخم څخه راووتم او په ټوډي موټر کې د پيښور پر لور رهي شوم.

ښه وو، په لاره کې يو څه باران هم وشو.

تر پيښوره راورسېدم، له پيښور څخه مې ځان د جي ټي روډ هډې ته ورساوه.

له کوم ځاى څخه چې لاهور ته سروس او غټ موټرونه تلل، ما هم پکې ټيکټ واخيست.

يو څه غوښه چکني او يوه وړه مرنډا مې هم راواخيسته.

په لاره کې مې له منظرو ډير خوند واخسته، شپه هم په رانږدې کېدو وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوښې ټول بوټي مې په چکني کې واچول، بیرته مې ترې یو یو بوټی راپورته کاوه.

او لواړ مې تیراوه، تر یو څه مزل وروسته هغه سړک ته راورسېدم.

کوم ځای کې چې د اسلام اباد او پنډۍ لارې سره جلا شوي دي.

بس همدلته له موټره راښکته شوم، رخسار ته مې زنګ وواهه.

سلام رخسار

څنګه یې ښه یې؟

وعلیکم سلام څنګه یې سبیره دا څنګه دې د کار په پای کې رایاده شوم.

ومې ویل:

ای هی ګرانې!

زما خو یوه لحظه هم له یاده نه وځې.

نن ورځ دې په زړه لاس کیده، یو حیرانوونکی خبر درته لرم.

وایه کنه

څه خبره ده.

ته خبره یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه اسلام اباد ته راغلی یم،

څه څه ته ریښتیا وایې؟

هیڅ باور نشم کولای،

هو ریښتیا وایم، ما ویل چې یو دمې دربانډې زیری وکړم.

ته داسې وکړه، چې امپیریل مارکیټ ته راشه، زه پکې یوه خونه په کرایه نیسم.

نه سبیره تا رابانډې ډیر لوی زیری کړی دی.

نن به درته زه یوځای وخایم، ته هلته راشه.

نور مې له امپیریل مارکټ نه زړه موړ دی، هسې نه چې هلته رابانډې څوک شکي شي؟

سمه ده، دا بل ځای څنګه ځای دی؟

دا ځای که دې ولید، له خوشحالۍ نه شاید ځان قابو نشې کړای.

خا سمه ده، نو!

په واټساپ یې نقشه راولیګه، چې زه یې موټروان ته وخایم.

سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبايل يې قطعه کړ.

څه شيبه وروسته يې لوکيشن راوليگه، يو موټروان ته مې وخوده.

په ماته ګوډه اردو مې ورته وويل:

انکل ايس جګا کيدر هی؟ هم ايس جګه پر جا رها هی.

مشر سړي لومړی نقشه وليده، بيا يې ماته لاندې او پورته وکتل.

تندی يې تريو کړ، ويې ويل:

پښتون يې؟

حيران شوم، ومې ويل:

هو

وراره د ځوی په رقم مې يې، د نصيحت په ډول درته وايم.

له داسې ځايونو ډير ډير ځان ساته، ځکه دا ښه ځايونه نه دي.

ورسره کښناستم، ډير نور نصيحتونه يې هم وکړل، خو ما ورته غوږ ونه نيوه.

زما خيال په بله دنيا کې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر کله چې له موټر څخه ښکته شوم، ژر ژر مې پيسې ټيکسيوان ته ورکړې.

په جيب کې مې غنګ غنګ وشو، لاس مې جيب ته ورتېر کړ، راومې باسه!

ګورم د خالدې ورور وو، موبايل مې پرې بند کړ.

بيخي مې يې د چالانېدو تنۍ په زور کيکاږله، تر څو د رخسار سره يوځای راته څوګ د زنګ مزاحمت ونکړي.

نور مې د هوټل پر لور منډه کړه.

هوټل ګـــــول وو، شا وخوا ته يې داسې ښيښې او اوسپنې لګيدلې وې. تا به ويل لکه د سرو زرو چې وي.

هر سړی چې به راننواته، اوله لاره يې د زير زمينې څخه پورته وه.

لاندې ډول ډول بهرنۍ انجونې ښکاريدې، چې د خپلو بهرنيو يارانو سره ناستې وې.

چا به هم ګيلاسونه ورته راوړل، او چا به هم په حال کې لګيدلې موزيک ته نڅا کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هاخوا دیخوا کتل، چې موبایل ته مې مسیج راغی.

د پتلون له جیبه مې موبایل راوباسه، رخسار لیکلې وو.

مخامخ پورته دریم منزل ته وګوره، ما چې وکتل ریښتیا هم هغه لیونۍ ولاړه وه.

خوشحاله شوم.

په زینو کې مې لکه د لیونیانو پسې منډه واخیسته.

ډیر لږ وخت کې دریم منزل ته ورسېدم، هاخوا ورتاو شوم.

ورټوپ مې کړ، غیږ کې مې پورته کړه.

شونډې مې ترې ونیولې.

یو څه ځنډ وروسته یې ګوتې زما شونډو ته ونیولې، خندا نیولې وه ما ورته وویل:

همدې خندا خو دې په ځان پسې لیونی کړی یم.

راته کړه یې:

زه ټوله ستا یم، خو دلته نه دلته ټول خلک راګوري.

راځه خونې ته، ریښتیا هم شاوخوا چې مې وکتل، ټولو موږ ته راکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيرته چې مې مخ راواړاوه، رخسار خونې ته ننوتې وه.

زه هم پسې ورغلم، بيګ مې يوې غاړې ته وغورځاوه، شپه هم ناوخته شوې وه.

شا وخوا مې ښه په زير زير وليدل، تر څو چا راته کومه کيمره يا بل څه ايښې نه وي.

له رخساره مې هم وپوښتل هغې وويل نه بيغمه اوسه، انشاالله هيڅ هم نشته،

ما هم خپل نيکټايې د ميز پر سر کيښوده، او شرټ مې هم وباسه.

بوټان مې هم يوې غاړې ته کړل.

نور نو د خپلې هغې وحشي تندې په سړولو لګيا شوم، چې اوس او راتلونکی ټول ژوند به پرې پښيمانه يم.

د رخسار د سينو لونګ مې ښکل کړل، يو څه شيبه مې د آرامۍ احساس وکړ.

وروسته راپورته شوم، بدن مې سپک شوی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خونې بيرون راووتم، له افغانستانه مې ځان سره يو څه ضعفران راوړي وو.

خدمتګارې ته مې ورکړل، تر څو يو دوه پيالې خوندور چاى ترې راته جوړ کړي.

او دا مې هم ورته وويل:

چې باقي ضعفران بيا رخسار ته ورکړې، ځکه چې د رخسار د ضعفرانو چاى ډير زيات خوښيږي.

له جيبه مې د پنجابي فليور والا قيلون راوباسه، دوه درې کشه مې ترې وکړل، څه خاص مزه پکې نه وه.

بيرته خونې ته ولاړم، چاى يې راوړ.

د ضعفرانو چاى خوند وکړ، د بيګ جيب مې خلاص کړ.

د انارو پلاستيک مې ترې راوباسه، د تګاب داغ شوي تور بخوني خوږو انارو د ضعفرانو د چاى خوند دوه برابره کړ.

دا ځل هغې بيا د مينې خبرې شروع کړې.

زه هم لکه تازه زلمی د هغې هرې خبرې ځانته جذبولم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور بيا ځان برابراوه، چې دروازه راټک ټک شوه،

زه ورغلم، چې دروازه مې خلاصه کړه له هغې خوا چا په څه ووهلم.

همدلته پريوتی وم.

پوره تر ډير وخت وروسته مې يو وخت سترګې پرانيستې، تورتم وو.

وړه څلور کونجه کوټه وه، سترګې مې وموښلې بيا مې شاوخوا وليدل هيڅ هم نه ښکاريدل.

لګه شيبه تېره شوه، يو څه روښنايي له ليرې ځايه راښکاره شوه.

زه چې يې وليدم، چې په سد راغلی يم، نو خپل يو عسکر ته په اردو کې وويل:

تر څو زما خبر خلکو ته ورکړي، چې دی په سد راغلی دی.

هغه هلک ولاړ، دا مشر يې زما خوا ته راغی او راته کړل يې:

سلام خان بايې!

هماری سوچ يهي تا، که پټان لوګ بهت دين پرست هی.

لکن نهي پټان بهت زياده عياش هی، جس کو موقع نهي ملا وو شريف نهي هی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایک پټهان شاعر کیسې خوب بولا:

د کعبې دننه هر سړی ولي دی،

کلک ایمان په میکده کې معلومیږی.

ته پښتون یې؟

دیوال ته یې ډډه ووهله، ماشینه یې په خوا کې کېښوده.

هو پښتون یم، خو غیرتي پښتون یم.

د خپل پښتون ورور سره د مرستې لپاره راغلی یم.

زما نوم جمشید دی، ما وپیژنه شاید زه تاته رب ستا د مرستې لپاره دلته پاتې کړی وم.

ته په یو لوی مشکل کې راگیر شوی یې، ته باید د دوی خبره ومنې گنې دوی به تا په ټول خاندان ټوله پښتنخوا او ټول افغانستان کې وشرموي.

ما فکر وواهه، ورته مې وویل:

په خونه کې خو هیڅ کیمره نه وه، ما ولیده بیا نو څنگه زه مشکل کې اخته شم.

ویې خندل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په خونه کې څو څراغونه وو؟

ومې ويل:

څلور يا هم تر دې ډير...

نه غلط شوی يې، څلور څراغونه په چت کې وو او درې په ميزونو لګيدلي وو.

هر څراغ کې کوچنۍ کيمره لګيدلې وه.

د همدې خبرې سره زندان ته د عسکرو يو ډله راننوته، زه يې له لاسه ونيوم.

بيرون يې وباسلم، لاسونه يې راته تړلي وو.

د تاڼې تاڼېدار وويل:

شناختي کارډ دې راکړه، ما ورته خپل پاسپورټ ورکړ.

پاسپورټ يې په زير وکوت، بيا يې له ځانه سره وويل:

ښه ښه ته خو خاص سړی يې!

سمه ده، عسکرو ته يې وويل:

دی شاته پارک ته بوځې، د ميلمنو په رقم يې قدر وکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمشید هم راسره وو، راته یې پټ په غوږ کې وویل:

که په پارک کې څه چانس هم درته پیدا شو، پام کوه چې ونه تختیږې.

که وتختې هم، دوی به بیا تا ستا د ویډیو په ضریعه راوغواړي، د ماښام وخت وو خپل لمونځ مې ادا کړ.

دا ځای د فوځیانو د سیاحت او سیل ځای وو.

ډیرو عسکرو خپلې ملګرې دلته راوستې وې، او د طبیعت له ښکلاوو یې خوند اخیسته،

د پارک شاوخوا شنې اوبه تیرې شوې وې، چې کښتۍ پکې ګرځیدلې، د اوبو نه هاغوا شنه شنه غرونه ښکاریدل!

ما اودس او لمونځ کړی وو، د دې ځای د ښکلاو ننداره مې کوله.

چې شاته مې ولیدل، جمشید راغږ کړ.

رازه سبیره!

زه هم ورپسې رغللم.

تاڼې ته په خوشحالۍ ورننوتم، ناڅاپه مې سترګې په رخسار ولګېدلې.

هغې زما خواته راولیدل، د غرور خندا یې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته يې يو نفر ناست وو، چې تورې چشمې او سوټ يې کړی وو، ناست وو.

يو بنډل پيسې کلدارې رخسار ته ورکړې.

رخسار ماته وهم نه کتل، هغه ووتله.

زه هک هيران شوم، بيخي بل ډول حالت راباندې راغی.

داسې حالت راباندې راغی، ژړا راغله، سترګو ته مې ګوتې ونيولې.

بيا مې جمشيد ته وويل:

چې ياره دې خلکو ته ووايه چې ما زندان ته ننباسي او ښه سم وهل راکړي.

بيا مې خوشې کړي، تاښې دار پښتون وو راته کړل يې:

نه خانه!

ته دومره ساده وې، چې په پنجابۍ ډمې مين شوې.

هههههه

اوس نو ته پوهيږې او د پاکستان قونسلګري البته ته دغه نفر په قيمت اخيستی يې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به لدې سره ګرځې د دې هره خبره به منې!

بس په افغانستان کې د بادشاهانو په رقم ژوند کوې، که دې د دې کس له خبرو سرغړونه وکړه.

نو په هماغه ورځ به ټول افغانستان او خپله ټوله سيمه کې شرميدلی يې.

ما سوچ وواهه،

هاغه د لسو دقيقو خوند چې ماته زما په خپل کور کې هم پيدا کيده، هماغه د لسو دقيقو خوند زه د ټول عمر لپاره د بې غيرته پنجاب غلام وګرځولم.

په سترګو مې ګوتې ايښې وې، ځانته مې سخته غوصه راتلله.

بس اوبه له ورخه تيرې وې.

زه د ټول عمر لپاره د پنجاب غلام وګرځيدم.

دې وخت کې مې موبايل ته فکر شو، جيب کې مې ګوتې ووهلې.

نه وو.

جمشيد ته مې وويل:

زما موبايل چا سره دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاڼې دار ته يې اشاره وکړه، موبايل مې ترې واخيست.

ومې لګوه، د خالدې د ورور څه زنګونه راغلي وو، د خالدې دوه درې مسيجونه مې ولوستل ليکلي يې وو:

سلام سبيره چيرته يې؟

دلته يو ډول خلک راغلي دي، ما له ځان سره بيايې؟

ورختا شوم، نور مسيجونه چې مې لوستل تاڼې دار راته وويل:

له ده سره وپيژنه!

دی سرفراز خان نوميږي موږ ورته شاجي صاحب وايو.

ما وويل:

سمه ده.

موږ له دې ځايه راوتلو، شاجي راته کړل.

ډرو مت!

هم توم سې صرف ايک کام چاهيې.

اجا هماري سات.

زه يې له ځانه سره يو دفتر ته ننباسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته ډير خلک د ميټينګ په شکل ناست وو، ماته يې څه په اردو کې وويل:

ژباړن راته شروع شو.

دوی وايې:

لومړی خو ته بايد د افغانستان په ملي بانک باندې دا ومنې، تر څو زموږ له قرضې تېر شي.

څومره پيسې چې موږ ورنه نيولي دي، دوی بايد له موږ څخه هغه پيسې ونه غواړي.

موږ پوهيږو، که چيرې ته وغواړې نو دا کار کولای شې.

ما ورته وويل:

نه زه دلته د دې لپاره راغلی يم، چې له تاسې د افغانستان بانک پيسې واخلم.

راته کړه يې:

اوس راباندې خپل ويډيويې فلم ولې پدې لوی سکرين کې د دې ټول خلکو په مخ کې ګوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بيړه مې وويل:

سمه ده سمه ده، زه يې منم خو د دې ضمانت به څوک وکړي چې تر دې وروسته به له ما نور څه نه غواړئ؟

راته کړه يې:

ته اوس غلام شوی يې، که هره خبره دې ونه منله، نو خپل عاقبت درته مخې ته پروت دی.

ځانته مې دوه درې سپيړې ورکړې.

دوی ته مې وويل:

سمه ده، زه به څه لياره وکړم، ستاسې د دغه ترجمان سره به زه په تماس کې يم.

له دوی مې ځان راخلاص کړ، کور ته مې زنګ وواهه.

چا نه وچتاوه،

بيا مې له ځانه سره فيصله وکړه، لومړی له رخسار نه خپله بدله اخلم بيا کور ته ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې وخت کې مې د خالدې په مسیجونو سترګې ولګیدلې، سبیره خدای ته وګوره کور ته راشه.

زه ډیره ویریږم.

کور مو چا محاصره کړی دی، ما خو تاته زیری درلوده ما ویل چې په کور کې به درباندې یو ناڅاپی زیری وکړم.

خو ته نه یې، همداسې به یې درته ووایم.

زه په نس څوی لرم.

په ډک سرک کې مې چیغې کړې، اوف سخت درد لري.

تر دې وروسته یې هیڅ مسیج هم راغلی نه وو، ورختا شوم.

اوس کور ته ولاړ شم، که رخسار پسې بس رخسار دلته نږدې وه، همدې پسې ورغلم.

هغه پخپل ځای کې نه وه، سوج مې وواهه.

بس د پیښور موټر کې کیناستم، موټر پیښور ته راورسولم.

له پیښوره تورخم ته راغلم، د تورخم لاره د مشکلاتو له وجې د تګ راتګ لپاره بنده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړن ته مې مسيج وکړ، راته کړه يې:

ورشه زه ورته وايم تر څو پريدې بړدي، ريښتيا هم چې ورغلم چيغې يې وهلې، سبير په نوم څوک شته؟

ما ورته وويل:

زه يم.

ټول خلک پاته شول او زه خپل وطن ته راواوړيدم.

په اول ځل مې ځان پخپله خاوره کې هم غلام محسوس کړ.

دا داسې غلامي وه، چې د قيامت په ورځ هم دا غلامي نه ختمېده.

ځکه ما زنا کړې وه او زنا داسې يوه گنا ده چې د سړي نه پرې ايمان پورته کيږي.

تر تولو لومړی يو جماعت ته ولاړم، رب ته مې ډيرې دعاوې وکړې.

يا ربه زما دې توبه وي، دا ځل مې لدې مشکلاتو خلاص کړه، قسم دې زما ستا په هماغه پاک ذات وي که مې بيا دغې بې خوندې لارې ته وکتل.

يا ربه ما لا خپل مرگ ليدلی ندی او مور ته د جماعت امام صاحب ويلي وو، چې تر څو چا خپل مرگ ليدلی نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغې يې هر ډول ګنا د توبې په ذريعې سره معاف کيږي.

ربه زما ټول ګناهونه معاف کړه.

د تورخم نه د ننګرهار پر لور روان شوم، تر ټولو لومړی کور ته ولاړم.

خالده په کور کې نه وه، زما جامې مينځل شوې وې، هر څه روغ جوړ ايښې وو.

وه خدايه دا خالده اوس څه شوه؟

اوښي ته مې زنګ وکړ، ښه وو وچت يې کړ.

د خالدې پوښتنه مې ترې وکړه، ويل يې:

مور مې وايې ديته ووايه چې عاجل زموږ کور راشه.

ما خپل موټر واخيست ورغلم، اوښی مې راته شروع شو، راته کړه يې!

ته خو ډير بې غيرته انسان يې، دا دې يو ځل نه شو.

ستا د لاسه زما خور ته ذهني مشکل پيدا شوی دی، ما ورته وويل:

هلکه خپل حد وپيژنه!

دا وخت خالده له شانه راغله، خپل ورور ته يې يوه کلکه سپيړه ورکړه.

ما ورته وويل: ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې:

دې کې خو هیڅ د میلمه خپل او پردي قدر نشته.

سر مې په ګوتو کې ونیوه په ګونډو کیناستم، لومړی مې د هغې وفاته وخندل بیا مې یوه لویه ساه وایسته شکر مې وکړ.

چې خالده روغه ده، بیا مې په خپلې کم عقلۍ او جهالت ښه سم وژړل.

خالدې راپورته کړم.

راته کړه یې:

ولې سبیره څه شوي دي،

ما ورته وویل:

ته دې بورقه راواخله، ژر ژر کوه چې ځو.

هغې بورقه راخیسته ما مې خواخې او اوښي ته وویل:

تاسې مه خفه کیږئ، تر دې وروسته به انشاالله هیڅکله هم داسې څه نه کیږي.

اوښی مې غاړې ته کړ، یو زرګون افغانۍ مې ورته جیب کې کیښودې او ورته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خفه کيږه مه مړه سړيه!

خور دې کله کله ما هم داسې يوه نيمه چکه کش کوي.

ويې خندل

ويل يې:

لالا چې د چکې قيمت زر افغانی وي، دا چې هره ورځ مې يوه يوه وهي.

مياشت کې دننه دننه به رانه د پاکستان کروړ پتي جوړ وي،

هههههههه

دواړو وخندل، خالده راووته!

لالا په ځان او په خور مې پام کوه، خالدې ورته وويل:

ځنګه چل دی، بيا يې لکه چې رشوت درکړ.

هههههه

ټولو وخندل،

خالده موټر کې کيناسته، کور ته راغللو.

په لاره کې مې ورته هيڅ هم ونه ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کور کې مې ورته وويل:

ښه ته راته لومړی دا ووایه تا چې مسیج راته کړی وو.

چې دلته يو څه خلک راغلي دي ما له ځانه سره بيايې، هغوی څوک وو؟

ويل يې:

نه پوهيږم، خو شايد زما وهم زيات شوی وي.

ډاکټر مې هم مور ته وويل:

چې دا يواځې مه پريږدئ، دا يو څه د ويرې مشکل لري.

ما ورته وويل:

چيرته پيريان درباندې مين شوي نه وي؟

ويل يې : نه

داسې خبرې مکوه ته بيا غواړې ما ووېروې، ومې خندل!

ورته مې وويل:

د مينې هغه ډيالوګونه چې ستا حق کېده هغه ما نورو ته وويل:

ځکه رب نن ذليل کړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې وروسته يې بيرته تاته وايم، شايد رب مې بيرته بيا د پخوا په رقم د نوم او عزت خاوند کړي.

خالدې وويل:

ولې زه ستا په مطلب پوهه نشوم، ومې ويل:

لدې وروسته به ته ناپوهه نه پاته کيږې، ته بايد په هر څه پوه شې.

هغه مزه چې ما په نورو کې ليدلې وه، هغه بايد زه په تا کې پيدا کړم.

ويې ويل:

زه په تا له اوله پوهېدم چې ته څه کوې او څه نکوې.

خو دا چې ته راته د زړه له تله گران وې، نو ځکه مې تر اوسه خپلې کورنۍ يا هم تاته ويلي ندي.

که چيرې تاته ما هغه وخت ستا غلطي در په گوته کړې واى، شايد تا زه له خپل کوره شړلې وم.

لکه څنگه چې د پلار په کور زړه شوم.

بس رب ته مې همدا دعا وه، يا ربه ته ورته په خپلو قدرتونو لارښوونه وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې خندل او ورته مې وويل:

د ظالم لورې ته تر اوسه دعا او خيرا نه پيژني.

ستا دې د خيرا په ډول دعا خو زه د ټول پنجاب غلام وګرځولم.

ويې ويل:

څه مطلب؟

خپله ټوله کيسه مې ورته تېره کړه او ورته مې وويل:

رخسار نه خو زه خپل غچ ضرور اخلم، خو اوس بايد زه د بانک مشکل حل کړم.

دا شپه مې ټوله داسې تېره کړه لکه د واده اوله شپه!

د خالدې په اهميت ايله اوس پوه شوم، په سبا سهار وختي وظيفې ته ولاړم.

ټول نماينده ګان زما ځواب ته په تمه وو، غونډه يې راجوړه کړه.

زه هم ورغلم، ټول د پښتنې ځواب ته په تمه وو، ما د بانک عمومي مدير ته کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدير صيب خبره مې ورسره وکړه انشاالله تر يوې مياشتې وروسته به ټولې پيسې زموږ بانک ته راشي.

ټولو ومنله، ويل يې سمه ده.

دا ورځ ټول په دفتري کارونو تېره شوه، مياشت نوې نوې پوره شوې وه.

ځکه د ښوونځيو استاذان او ډيری نور دولتي کارمندان د معاشونو اخيستلو لپاره بانکونو ته راروان وو.

په بانک ډير زيات رش جوړ وو، مسؤل منيب يو هلک هم نيولی وو.

چې کميشنکار وو، له خلکو به يې پيسې اخيستلې او ژر ژر به يې ورته کار کاوه.

زه هم ورغلم، ورته مې وويل:

موبايل ترې واخلئ، موبايل يې ماته راکړ په واټساپ کې ورته شل ديرش نفرو مسيجونه کړي وو.

د ظالم بچی غټ کميشنکار وو.

مسؤل ته مې وويل:

مطلب چې زه نه يم دا کاتې هم په بانک کې کيږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ها؟

ويې ويل:

مدير صيب خبره داسې ده، چې داسې يو نيم نفر پيدا کيږي.

خو موږ يې انشاالله ښه پوره مخه نيسو.

ورته مې وويل:

تاسې يې څنګه مخه نيسئ؟

زه درته ماشوم ښکارم؟

لدې سره دې يو کارمند په حساب کې وران شوی دی.

څکه دې رانيولی دی، دا وګوره په واټساپ کې يې مسيجونه پراته دي.

هغوی ته مې وويل:

تاسې سره به زه سبا ته ګورم، هلک مې له ځان سره په خپل دفتر کې په ځوکۍ کيناوه.

ورته مې وويل:

هلکه دا د نجلۍ نمبر د چا دی؟

ويې خندل چوپ شو، ورته مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره بچې!

د دې عشق و عاشقۍ پوښتنه له هغه چا وکړه چې مینه یې کړې وي.

په دنیا کې تاته وفاداره صرف ستا هغه بي بي ده، کومه چې تاته په قسمت کې لیکل شوې ده.

د چا سره چې دې نکاح شونې نه وي، هغه هیڅکله هم ستا په قسمت کې لیکل شوې نده.

مینه د ژوند هغه درد دی، چې ډیر خلک یې د دې لپاره تجربه کوي، تر څو خوند ورنه واخلي.

خو دا خوند ډیر کم وي او بې عزتي به د قیامت په ورځ هم ستا په غاړه کې لویه رازوړنده وي.

هلک وویل:

دا خوشې خبرې دي، زه به په هر حال کې خپلې مینې ته رسیږم.

ما ورته وویل:

رب دې وروړسوه.

ښه ورځ ولړې، موټر مې چالان کړ کور ته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خالدې ته مې وويل:

د يوې مياشتې لپاره خو بيغمه شو انشاالله!

تر هغې وروسته به څه کوو؟

خالدې وويل:

ماته يوه لياره معلومه ده، زما يوه خاله ده هغه په نورستان کې له ښاره ليرې اوسيږي.

ته بدې هم ږيره پريږدې، د نورستانيانو په رقم جامې به واغوندې.

زه به هم د هغوی په رقم ځان جوړ کړم.

همالته به خپل ژوند ته ادامه ورکړو.

دا مشوره مې خوښه شوه، له ځان سره مې فکر وواهه داسې هوښياره او نام خدا ښکلې ښځه مې پريښې وه او په پنجابۍ ډمو پسې گرځېدم.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون ورځ د دې ناول لیکوال د ادب له نړۍ څخه د تل عمر لپاره مخه ښه وکړه.

هیله ده چې تاسې د دې ناول په نیمایې نشریدلو خفه شوي نه یاست.

دې لاندې ویبسایټ کې ټولې لنډې کیسې او ناولونه نشر شوي دي.

www.kesa.blog

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library